

Arrest

nr. 297 266 van 20 november 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd, dhr. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VANDENBROUCKE en H.
BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd dhr. X, op 12 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

Gezien het schriftelijk verslag van de verwerende partij van 16 oktober 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 28 december 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 2 maart 2023.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 11 april 2023 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Jij, B. S., verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnisch Pashtoun te zijn, en het soennitische geloof te belijden. Je werd bij benadering geboren op (...) in de stad Jalalabad in de Afghaanse provincie Nangarhar. Daar groeide je samen met je broers en zussen op bij je ouders. Je ging er naar school en volgde er tevens religieuze lessen in de lokale madrassa.

Jouw vader was aan het werk voor een transportbedrijf dat opereerde aan de luchthaven van Jalalabad. In het kader van zijn werkactiviteiten ging jouw vader contracten aan met de Amerikaanse troepen in Afghanistan, om voor hen bepaalde goederen te vervoeren doorheen het land. Het aanhoudende conflict tussen de voormalige overheid en de taliban veroorzaakte echter een groot gevoel van onveiligheid en angst. Ongeveer drie maanden voordat de taliban de macht in Afghanistan had overgenomen, begon de groepering bedreigingen te uiten aan het adres van je vader. De taliban belde je vader enkele keren op en dreigden er toen mee om zijn woning in brand te steken. In deze periode werden ook enkele vrachtwagens van het transportbedrijf door de taliban in lichterlaaie gezet. Eerder was je gezin bovendien reeds het slachtoffer geworden van een inbraak, de daders werden nooit gevat. Je vader kwam tot het besef dat het voor jou niet langer veilig was in Afghanistan en hij besloot dat je het land moest verlaten.

Tien dagen later, ongeveer twee maanden voor de machtsovername door de taliban, verliet je Afghanistan en reisde je via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België. Vervolgens deed je op 28 december 2021 als niet-begeleide minderjarige een verzoek om internationale bescherming in België.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je voor je leven omwille van de taliban.

Ter ondersteuning van je verzoek legde je de volgende documenten neer: een foto van je vaders taskara, foto's van drie van je vaders badges, een werkbevestigingscertificaat van je vader, een kaart van de independent election commission van je vader, een kopie van een aanbevelingsbrief voor je vader om in aanmerking te komen voor een Amerikaans Special Immigrant Visum na de machtsovername, een bankuittreksel van je vader, een mission sheet van je vader, twee weergaves van prijsbepalingen voor transporten, zes facturen op naam van je vader, een document waarin een bepaalde missie wordt geannuleerd, foto's van je vader aan het werk, foto's van uitgebrande vrachtwagens, een foto waarop je met je broers, zussen en neven te zien bent, twee foto's waarop je samen met je vader te zien bent en de enveloppe waarin de documenten je werden toegestuurd.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat je er niet in geslaagd bent om je vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat je een vrees koestert voor je leven nadat je vader reeds omwille van zijn zogenaamde activiteiten voor een transportbedrijf geaffilieerd met de Amerikanen door de taliban zou zijn bedreigd (CGVS, p. 33, p. 34). Er dient echter te worden vastgesteld dat jouw verklaringen gekenmerkt worden door verscheidene merkwaardigheden en

onaannemelijkheden, alsook kunnen er enkele incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan toeschrijven aan het door jou aangebrachte asielmotieven en de vrees die je hieruit puurt. Om te beginnen dient het CGVS aanzienlijke twijfels te plaatsen bij de zogenaamde werkactiviteiten van je vader. Er dient vooreerst te worden aangestipt dat je, ondanks dat je beweert dat jouw vader werkelijk gedurende een aanzienlijke periode steeds bij hetzelfde bedrijf werkzaam zou zijn geweest (CGVS, p. 22, p. 27), in wezen weinig doorleefde informatie kan geven over je vaders vermeende job. Je verklaringen blijven behoorlijk oppervlakkig, in wezen geraak je niet verder dan algemene beweringen omtrent 'transport voor de Amerikanen' (CGVS, p. 21, p. 23). Daarbij kan je niet zeggen waarvoor de afkorting HIT, de naam van het bedrijf, net zou staan hoewel deze informatie duidelijk op de door jou aangebrachte documenten kan worden opgemaakt. Je weet evenmin hoeveel mensen er ongeveer bij de organisatie werkzaam zouden zijn geweest of hoeveel chauffeurs je vader zelf zou hebben ingeschakeld (CGVS, p. 22, p. 25-26). Ook op de vraag hoeveel je vader dan net met zijn zogenaamde activiteiten zou hebben verdiend, kan je, ondanks het feit dat je verscheidene van zijn facturaties hebt neergelegd, geen antwoord bieden (CGVS, p. 23). Overigens blij je niet op de hoogte van de manier waarop je vader net aan zijn zogenaamde job zou zijn geraakt, of er daarvoor veiligheidschecks zouden hebben dienen te gebeuren en hoe je vader door de Amerikanen als betrouwbaar werd beschouwd (CGVS, p. 24). Eveneens opmerkelijk is het gegeven dat jij te kennen geeft dat je vaders werkgever een buitenlands bedrijf zou zijn, toebehorend aan Amerikanen (CGVS, p. 22), terwijl duidelijk mag blijken dat desbetreffende organisatie in Afghaanse handen is en daaromtrent ook enige trots naar voren schuift (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Het bedrijf legt zich daarenboven in wezen toe op het transport van brandstof doorheen het land, hetgeen niet bepaald mocht blijken uit jouw eigen verklaringen. Wanneer je hier tijdens het persoonlijk onderhoud op wordt gewezen, blijf je echter gewoon herhalen dat je vader vele dingen voor de Amerikanen zou hebben gedaan en geraak je niet verder dan verwijzingen naar de door jou voorgelegde documenten. Deze documenten kunnen jouw verklaringen echter bezwaarlijk ondersteunen (zie infra). Hoewel er niet kan worden verlangd dat iemand van jouw leeftijd alles metterdaad tot in de kleinste details kan weergeven, kan echter wel redelijkerwijs van jou worden verwacht dat je iets meer concrete informatie weet te geven over de concrete werkactiviteiten van je vader en dit zeker omdat het werk van je vader in wezen rechtstreeks zou hebben bijgedragen tot je vertrek uit Afghanistan, je ook na je aankomst in België meermaals met je vader en andere familieleden in Afghanistan contact hebt gehad en je je aldus in de mogelijkheid bevond om meer informatie te weten te komen (CGVS, p. 11-12, p. 15). Dat je gedurende al die tijd dat je hier in contact stond met je familieleden, uit eigen beweging nooit enige verdere belangstelling zou hebben getoond in wat in wezen je eigen asielmotieven zijn, doet behoorlijk eigenaardig aan. Je jonge leeftijd vormt hiervoor geen afdoende verschooning. Dat je dermate weinig concrete informatie omtrent je vaders werkactiviteiten weet te geven, laat het door jou naar voren geschoven profiel van je vader een eerste maal aan geloofwaardigheid inboeten.

De door jou neergelegde documenten – met name de foto's van twee van je vaders badges, het werkbevestigingscertificaat van je vader, de kaart van de independent election commission van je vader, de kopie van een aanbevelingsbrief voor je vader om in aanmerking te komen voor een Amerikaans Special Immigrant Visum na de machtsovername, het bankuittreksel van je vader, de mission sheet van je vader, de twee weergaves van prijsbepalingen voor transporten, de zes facturen op naam van je vader, het document waarin een bepaalde missie wordt geannuleerd en de foto's van je vader aan het werk (zie documenten 2 tot en met 11 in de groene farde van het administratief dossier) – zijn daarbij niet in staat om jouw verklaringen te onderbouwen. Vooreerst mag het toch enigszins verbazen dat mag blijken dat je desbetreffende documenten, die rechtstreeks in verband zouden staan met je vader en diens zogenaamde werkactiviteiten, zelf eigenlijk niet bekeken hebt (CGVS, p. 24). Jouw uitleg, namelijk dat je ze niet kan lezen, kan hiervoor niet afdoende verschooning bieden daar er in wezen nog andere opties voorhanden zijn om Het gaat in deze immers over documenten die concrete informatie verschaffen omtrent je vaders vermeende werkactiviteiten, hetgeen de aanleiding zou hebben gevormd voor zogenaamde problemen met de taliban. Je klaarblijkelijke desinteresse in wat in wezen je eigen asielmotieven zijn, is wederom hoogst opmerkelijk te noemen. Aan de voorgelegde documenten, waarmee je je vaders zogenaamde werkactiviteiten wenst te staven, kan bovendien slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielsrelaas te herstellen. Dient hierbij te worden opgemerkt dat uit toegevoegde informatie ook nog eens blijkt dat allerhande Afghaanse documenten gezien de graad van corruptie in het land eenvoudig konden worden verkregen of worden nagemaakt. Bijgevolg dragen Afghaanse documenten an sich reeds een uiterst geringe bewijswaarde. Daarbij dient te worden benadrukt dat aan privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend, daar deze door

mogelijke enscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Daarenboven dienen nog merkwaardigheden in verband met de door jou neergelegde documenten worden opgemerkt, waardoor er verdere vraagtekens rijzen bij het geheel aan jouw verklaringen omtrent je vaders zogenaamde werkactiviteiten. Er dient immers te worden vastgesteld dat de verschillende documenten die je ter staving van je vaders vermeende job neerlegt, in wezen allen slechts de periode tussen 2012 en 2014 beslaan. Afgezien van een enkel bankuittreksel betreffende de periode tussen 1 juli 2017 en 22 januari 2018 – waaruit hoe dan ook werkelijk geen enkele werkaffiliatie kan worden afgeleid daar dit louter een weergave van transacties betreft –, leg je geen enkel document neer dat ook maar enigszins zou kunnen aantonen dat de persoon die je als je vader bestempelt ook nog na 2014 bij desbetreffend transportbedrijf actief zou zijn geweest. Nochtans verklaar je tijdens het persoonlijk onderhoud stellig dat jouw vader steeds bij ditzelfde bedrijf werkzaam zou zijn geweest en dat hij ook nog na jouw vertrek zijn werk zou hebben verdergezet, namelijk tot de machtsovername in augustus 2021 (CGVS, p. 22, p. 27). Dat je enkel documenten weet voor te leggen die stammen uit een periode van wel tien jaar geleden, doet behoorlijk de wenkbrauwen fronsen. Indien je vader werkelijk na 2014 nog jarenlang ditzelfde werk zou hebben uitgeoefend kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hieromtrent recentere documenten zouden kunnen worden voorgelegd. Daarbij dient te worden aangestipt dat in het aangebrachte werkcertificaat en aanbevelingsbrief voor de Amerikaanse overheidsdiensten duidelijk wordt gesteld dat de persoon die aanduidt als zijnde je vader desbetreffende job enkel in de periode van 15 december 2011 tot 15 of 16 juni 2014 zou hebben uitgevoerd (zie documenten 3 & 5 in de groene farde van het administratief dossier). Deze documenten werden daarenboven respectievelijk op 6 augustus 2021 en 13 november 2021 opgemaakt. Indien je vader werkelijk tot aan de machtsovername bij ditzelfde bedrijf zou hebben verder gewerkt, kan het moeilijk overtuigen dat voornoemde documenten enkel de periode tot in 2014 zouden benoemen. De informatie in deze documenten spreekt met andere woorden jouw eigen verklaringen danig tegen. Wanneer je tijdens het persoonlijk onderhoud geconfronteerd wordt met bovenstaande vaststelling, slaag je er niet in een bevredigende uitleg te verschaffen (CGVS, p. 27). Integendeel, je houdt slechts vast aan je eigen latere verklaringen, hetgeen de vastgestelde inconsistentie logischerwijze niet kan opheffen. Ook jouw verdere verklaringen stemmen niet overeen met wat er neergepend staat in de door jou neergelegde documenten. Jij stelt doorheen het persoonlijk onderhoud immers duidelijk dat jouw vader het aanbod zou hebben gekregen om naar de Verenigde Staten te worden overgebracht, dat de Amerikanen hierop zelf bij jouw vader zouden hebben aangedrongen maar dat hij de Amerikanen zou hebben geweigerd (CGVS, p. 26). Uit het door jou voorgelegde aanbevelingsbrief mag echter duidelijk een eigen sollicitatie in naam van je vader blijken, een eigen aanvraag en aanbeveling voor de door de Amerikanen uitgereikte Special Immigrant Visa ten tijde van hun evacuatie gedurende de machtsovername door de taliban. Ook na een confrontatie met deze vaststelling blijf je slechts bij je eigen verklaringen (CGVS, p. 27). Het gegeven dat jouw verklaringen, alreeds gekenmerkt door onaannemelijkheid en ongeloofwaardigheid, voorts strijdig blijken met de door jou voorgelegde documenten ondermijnt niet enkel de betrouwbaarheid van de door jou ingediende documenten, maar tevens je algehele geloofwaardigheid.

Ten overvloed dient het CGVS aan te stippen dat je in wezen op geen enkele manier weet aan te tonen dat de man vermeld in de documenten en afgebeeld op de foto's in kwestie werkelijk jouw vader zou zijn. Je slaagt er geenszins in om enige familieband aannemelijk te maken. Het ontbreekt je immers alreeds volledig aan eigen identiteitsdocumenten – je eigen identiteit wordt dus alreeds niet objectief aangetoond – of andere documenten die een familiale verwantschap tussen jullie beiden kunnen bevestigen. Met slechts twee foto's samen, duidelijk op eenzelfde tijdstip genomen, kan je niet aantonen dat desbetreffende man werkelijk jouw vader zou zijn (zie document 14 in de groene farde van het administratief dossier). Bovendien dragen privé-foto's, zoals hierboven reeds beschreven, bepaald weinig bewijswaarde in zich. De werkdocumenten en -foto's die je neerlegt zijn met andere woorden niet in staat om je door ongeloofwaardigheid gekenmerkte verklaringen, namelijk dat je vader gedurende vele jaren bij een transportbureau en samen met de Amerikanen zou hebben gewerkt, enigszins te onderbouwen. Bijgevolg kan het CGVS dan ook geen geloof hechten aan de door jou aangehaalde concrete problemen en vluchtmotieven, die in wezen danig vervlochten zouden zijn met de zogenaamde werkactiviteiten van je vader. Gezien de verscheidene twijfels bij de geloofwaardigheid van je vaders profiel, kunnen de problemen met de taliban, waardoor je het land zou hebben moeten verlaten, evenmin overtuigen. Daarbij kunnen ook hier verscheidene markante elementen worden vastgesteld die de geloofwaardigheid van jouw verklaringen omtrent deze zogenaamde problemen verder op de helling plaatsen.

De door jou geschetste gang van zaken kan om te beginnen moeilijk overtuigen. Zo komt het alreeds als merkwaardig naar voren dat jouw vader zijn gezin in Afghanistan nooit zou hebben ingelicht dat hij zogenaamd bedreigingen vanwege de taliban zou hebben ontvangen (CGVS, p. 29). Pas nadat jij in België was, zou je vader je op de hoogte hebben gebracht van wat er net zou zijn gebeurd. Dat je vader zijn gezin op zijn minst niet zou waarschuwen voor de mogelijke dreiging die jullie te wachten zou hebben

gestaan, de taliban zou er immers mee gedreigd hebben om jullie woning in brand te steken, komt niet bepaald overtuigend over (CGVS, p. 31). Indien hij werkelijk in het vizier van de taliban zou zijn gekomen en de groepering werkelijk ook zijn gezinsleden zou hebben bedreigd, oogt het bijzonder eigenaardig dat je vader deze informatie niet met jullie zou hebben gedeeld en jullie volledig in het ongewisse zou hebben gelaten over het zogenaamde gevaar dat jullie zouden hebben gelopen. Eveneens eigenaardig is het gegeven dat jouw vader, die rechtstreeks tegen de eisen van de taliban zou zijn ingegaan door zijn zogenaamde job verder te zijn blijven zetten, jullie eenvoudigweg steeds – en in wezen tot op heden – in dezelfde woning in Jalalabad zou hebben gelaten terwijl de taliban net zou hebben gedreigd dat ze deze woning in brand zouden steken. Jouw moeder zo meermaals aan je vader hebben gezegd dat ze angstig was, waarop je vader in wezen geen reactie zou hebben getoond (CGVS, p. 24). Je moeder zou je vader zelfs hebben gesmeekt om toch maar zijn werkactiviteiten stop te zetten om zo zijn familie in veiligheid te brengen, maar je vader zou eenvoudigweg zijn blijven doorwerken (CGVS, p. 30). Dergelijke reacties kunnen moeilijk overtuigen indien de taliban het werkelijk op jouw vader en zijn gezin gemunt zou hebben. Dat jouw vader – die nochtans rechtstreeks in contact zou zijn gekomen met de Amerikanen (CGVS, p. 23) – overigens nooit enige verdere hulp zou hebben gezocht voor desbetreffende problemen, doet tevens de wenkbrauwen fronsen (CGVS, p. 31). Enige concrete voorzorgsmaatregelen om zijn veiligheid en die van zijn gezin te waarborgen, zou je vader verbazingwekkend genoeg evenmin hebben getroffen (CGVS, p. 32). Jouw verklaringen omtrent je vaders zogenaamde reacties op het vermeende gegeven dat een geharde groepering als de taliban hem en zijn gezin in het vizier zou hebben genomen, kaderen bepaald niet in een aannemelijk en plausibel geheel.

Daarenboven dringt de vaststelling zich op dat indien de taliban het werkelijk op jou en je familieleden zou hebben gemunt, de groepering in wezen alle kansen zou hebben gehad om jullie te treffen, in casu quod non. Je verklaarde immers dat de taliban wel degelijk ook onder de controle van de vroegere overheid een aanwezigheid kende in jouw stad en dat er geregeld aanslagen plaatsvonden, waarbij de taliban zich voornamelijk richtte op mensen die op een of andere manier geaffilieerd waren met de voormalige autoriteiten (CGVS, p. 20-21). Je vader zou ten tijde van de vermeende bedreigingen bovendien niet langer op bescherming hebben kunnen rekenen en zoals hierboven reeds aangehaald, zou je vader werkelijk geen eigen voorzorgsmaatregelen hebben getroffen (CGVS, p. 25, p. 32). Daarbij kan nog worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk lijkt dat je vader, waarvan je beweert dat hij een aanbod tot overplaatsing naar de Verenigde Staten zou hebben gekregen, de Amerikanen enkel en alleen zou hebben geweigerd omdat hij zijn familie niet zou hebben willen achterlaten (CGVS, p. 32). Indien je vader werkelijk stevast zijn zogenaamde werkactiviteiten zou zijn blijven verderzetten tegen de eisen van de taliban in, hij werkelijk door de taliban zou zijn bedreigd en werkelijk de taliban zou dienen te vrezen, kan het moeilijk overtuigen dat hij een dergelijk belangrijke veiligheidsmaatregel simpelweg zou wegwuiven. Jouw beweringen hieromtrent doen danige vraagtekens rijzen.

Voorts komt het als eigenaardig naar voren dat je geen enkel idee hebt hoeveel zogenaamde bedreigingen je vader net zou hebben ontvangen. Je kan daarbij evenmin een schatting geven, je hebt geen idee of het een enkele vermeende dreigtelefoon zou zijn geweest of dat je vader er wel honderd zou hebben ontvangen (CGVS, p. 30). Dat je, in navolging van je verklaringen omtrent je vaders vermeende werkactiviteiten, evenmin cruciale elementen kan weergeven omtrent de zogenaamde concrete problemen die je familie met de taliban zou hebben ondervonden, doet opnieuw de wenkbrauwen fronsen. Zoals hierboven reeds meermaals aangehaald zou je ook na je aankomst in België nog meermaals met je vader hebben gesproken. Dat je klaarblijkelijk nooit verder over de zogenaamde problemen die je gezin zou hebben meegemaakt, zou hebben gesproken roept wederom verbazing op. Andermaal komt naar voren dat je niet bepaald veel interesse zou hebben getoond in de vermeende problemen die zich zouden hebben voorgedaan. Indien de taliban werkelijk bedreigingen zou hebben geuit aan het adres van je vader en je gezin en jij hierdoor werkelijk je land van herkomst zou hebben moeten ontvluchten, ogen deze vaststellingen hoogst merkwaardig. De geloofwaardigheid van je asielmotieven komt verder op de helling te staan.

Daarbij dient te worden vastgesteld dat jouw familieleden – waarmee je tot op heden regelmatig contact onderhoudt – tot op heden woonachtig zijn in dezelfde woning in de stad Jalalabad (CGVS, p. 8, p. 11, p. 13-15). Ze worden er ondersteund door je oom langs moederszijde, die zelf aan het werk is. Je broers gaan er af en toe naar de madrassa. Indien de taliban het werkelijk op je vader en je familie zou hebben gemunt, oogt het eigenaardig dat jouw familieleden zo goed als ongemoeid hun leven op dezelfde plek zouden kunnen verderzetten. Dat de taliban gezien de door jou geschetste context, slechts een enkele keer je familie zou hebben bezocht en daarbij zonder veel meer opnieuw zou zijn weggegaan doet tevens de wenkbrauwen fronsen indien jullie werkelijk een doelwit voor de groepering zouden vormen (CGVS, p. 32). De taliban zou aldus alreeds ruimschoots de mogelijkheid hebben gehad om jouw familie, en dus op die manier ook je vader en jou, te treffen. Er dient met andere woorden te worden besloten dat jouw verklaringen omtrent de zogenaamde problemen die je in Afghanistan zou hebben gekend, werkelijk niet als aannemelijk kunnen worden beschouwd.

Voorts dienen er enkele incoherenties te worden opgemerkt in jouw opeenvolgende verklaringen, hetgeen verder nefast is voor je algehele geloofwaardigheid. Zo doet het de wenkbrauwen fronsen dat je, toen je initieel werd gevraagd hoe de taliban te weten zou zijn gekomen wat je vaders vermeende job zou zijn geweest, verklaarde hierover werkelijk geen idee te hebben om dat later plots op te werpen dat bepaalde familieleden deze informatie weleens aan de taliban zouden hebben kunnen verleend (CGVS, p. 28, p. 33). Dat je dit zo plots opwerpt, terwijl je eerder nog stelde dat je hieromtrent niets zou weten, mag eigenaardig heten. Eveneens opmerkelijk oogt het gegeven dat je bij de Dienst Vreemdelingenzaken te kennen gaf dat je vader voor de NAVO zou hebben gewerkt, hetgeen toch niet geheel in overeenstemming valt te brengen met de beweringen omtrent je vaders zogenaamde werkactiviteiten die je dan weer naar voren brengt op het CGVS (zie Vragenlijst CGVS bij DVZ, Vraag 5). Daarbij kan nog worden opgemerkt dat je in het kader van je eerste interview bij de DVZ verklaarde dat je geboren zou zijn in het dorp Araban Golahi, gelegen in het district Khogyani in de provincie Nangarhar, terwijl je op het CGVS dan weer stellig naar voren brengt dat je in de stad Jalalabad bent geboren en dat je stevast daar hebt gewoond tot je vertrek uit Afghanistan (zie Verklaring DVZ, Vraag 5 & 10; CGVS, p. 7). Wanneer je hier tijdens het persoonlijk onderhoud op wordt gewezen, geef je in wezen geen enkele afdoende verklaring voor deze discrepantie, dan wel houd je slechts vast aan je latere verklaringen. Dit kan de vastgestelde tegenstrijdigheid echter niet uitwissen en vormt dan ook geen verschoning. Het gegeven dat je verklaringen tevens niet geheel coherent blijken te zijn, maakt dat er verdere twijfels dienen te worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van je asielrelaas.

Het geheel aan bovengenoemde elementen verhindert het CGVS om enig geloof toe te schrijven aan het door jou aangebrachte asielrelaas en je hieruit voortvloeiende vrees.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat het CGVS evenmin enige vrees in jouw hoofde kan vaststellen ingevolge de zogenaamde inbraak waarvan je enkele maanden voor je vertrek uit je land van herkomst het slachtoffer zou zijn geworden (CGVS, p. 31). In deze dient vooreerst te worden opgemerkt dat je je slechts beperkt tot blote beweringen hieromtrent, je slaagt er eigenlijk niet in om dit zogenaamd incident enigszins concreet aan te tonen of te staven. Daar komt bij dat je algehele geloofwaardigheid, zoals hierboven reeds gebleken, danig is aangetast. Hoe dan ook, uit jouw verklaringen kan worden opgemaakt dat deze vermeende inbraak in wezen een eenmalige gebeurtenis van gemeenrechtelijke, criminele aard zou zijn geweest. Een eenmalige wooninbraak, hoezeer ook betreurenswaardig te noemen, kan niet als afdoende ernstig worden beschouwd om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd. Uit jouw verklaringen mag daarenboven niet blijken dat deze vermeende inbraak enigszins in verband zou kunnen worden gebracht met de zogenaamde problemen die je gezin met de taliban zou kennen of het werk dat je vader zou hebben uitgevoerd. Het tegendeel toon je overigens niet aan. Daarbij dient te worden vastgesteld dat jij of je familie nadien nooit meer iets van desbetreffende inbrekers zouden hebben vernomen. Enige toekomstgerichte vrees ingevolge deze vermeende gebeurtenis wat jou betreft, komt met andere woorden op geen enkele manier naar voren.

In de mate dat je bijkomend nog aanhaalt dat je in Afghanistan gevaar zou lopen omdat je dan zou terugkeren uit Europa, dient te worden gesteld dat een louter algemene verwijzing als deze niet kan volstaan om aanspraak te maken op het verkrijgen van internationale bescherming, een persoonlijke vrees dient in concreto te worden aangetoond (CGVS, p. 33). Uit de beschikbare landeninformatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in Europa te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar jouw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen (zie tevens infra). Je toont geenszins aan en uit de beschikbare informatie blijkt niet dat eenieder die na een verblijf in het buitenland naar Afghanistan terugkeert, zou dreigen te worden geconfronteerd met ernstige problemen of te worden geviseerd of vervolgd. In dit verband moet er tevens op worden gewezen dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. Je toont echter op geen enkele manier aan dat je levensstijl in België deel uitmaakt van of dermate fundamenteel zijn voor jouw identiteit of morele integriteit dat er van jou niet mag verwacht worden dat je dit opgeeft indien je hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heb je aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van jouw politieke of religieuze overtuiging. Je bent er niet in geslaagd aan te tonen dat je dermate verwesterd zou zijn dat je je niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en jouw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Evenmin toon je met jouw betoog aan dat jouw uiterlijk dusdanig opvallend en onveranderlijk is dat je bij terugkeer naar Afghanistan hierdoor een doelwit zal vormen voor de maatschappij, de taliban of andere gewapende groeperingen.

Het CGVS wijst er ten slotte op dat je in Afghanistan kan rekenen op een ondersteunend familiaal netwerk, waarmee je tot op heden contacten onderhoudt. Zoals eerder reeds aangehaald wonen je moeder, je broers en zussen en je maternale oom allen nog in de stad Jalalabad in de provincie Nangarhar (CGVS,

p. 8, p. 11, p. 13, p. 15). Daarbij kan worden opgemerkt dat er behoorlijke twijfels geplaatst dienen te worden bij je verklaringen omtrent de zogenaamde problemen die je in Afghanistan zou hebben gekend, alsook het werk dat je vader zou hebben uitgevoerd, waardoor tevens niet zomaar kan worden aangenomen dat jouw vader zou zijn vervolgd en ondergedoken/verdwenen op de manier waarop je het beschrijft. Bijgevolg ben je niet in staat om het vermoeden dat jij in jouw land van herkomst wel kan terugvallen op een afdoende netwerk te weerleggen.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat je niet kan aantonen dat er op dit ogenblik, wat jou betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS jou niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om jou de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Je hebt gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in jouw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval je zou terugkeren naar Afghanistan.

De door jou neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Zoals hierboven reeds aangehaald, leg je geen enkele vorm van eigen identiteitsdocumentatie voor, waardoor het CGVS in wezen niet in staat is om je identiteit op objectieve wijze na te gaan. De foto van de taskara van de man die je als je vader bestempelt, kan – hoewel het in deze slechts gaat om een foto – daarbij eigenlijk enkel diens eigen identiteit staven. Enige familieband kan uit dit document niet worden afgeleid. Evenmin staft deze foto jouw eigen identiteit. Dezelfde redenering dient te worden opgeworpen met betrekking tot de twee foto's waarop je samen te zien bent met de man die je aanduidt als zijnde je vader. Met betrekking tot de werkdocumenten van je vader – met name de foto's van twee van je vaders badges, het werkbevestigingscertificaat van je vader, de kaart van de independent election commission van je vader, de kopie van een aanbevelingsbrief voor je vader om in aanmerking te komen voor een Amerikaans Special Immigrant Visum na de machtsovername, het bankuittreksel van je vader, de mission sheet van je vader, de twee weergaves van prijsbepalingen voor transporten, de zes facturen op naam van je vader, het document waarin een bepaalde missie wordt geannuleerd en de foto's van je vader aan het werk – verwijst het CGVS naar de hierboven ontwikkelde motivering, waaruit mag blijken dat deze documenten het door jou aangebrachte profiel van je vader niet kunnen staven. Wat betreft de foto's waarop uitgebrande vrachtwagens te zien zijn, dient ook in deze te worden aangestipt dat deze foto's jouw asielrelaas geheel niet weten te onderbouwen. Aan dergelijke privé-foto's kan, naar analogie met bovenstaande argumentatie, immers weinig bewijswaarde worden toegekend, aangezien deze mogelijk onderhavig waren aan bewerking en knip- en plakwerk en de authenticiteit van wat werd afgebeeld niet kan worden nagegaan. De foto waarop jij als kind te zien bent met andere kinderen die je benoemt als je zussen, broers en neven, beeldt slechts jou in het gezelschap van andere kinderen af, niets meer en niets minder. De door jou neergelegde enveloppe, waarin de documenten je werden toegestuurd, kan niet als relevant worden beschouwd in het kader van de beoordeling van je verzoek om internationale bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over

confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front , voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Je laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie

van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificati Richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het

gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu_I_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke

sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat jij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'élites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat jij tot 15-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stel je in Afghanistan naar school te zijn gegaan, alsook volgde je religieuze lessen in de lokale madrassa (CGVS, p. 9-10). Je beschouwt jezelf tevens als praktiserend moslim en hecht veel waarde aan je geloof en de regels binnen de islam (CGVS, p. 6). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 1 A, § 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Tevens wordt gewezen op artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Vooreerst volhardt verzoeker dat hij de waarheid heeft verteld en stelt te verwijzen naar de vaste rechtspraak in kader van het afleggen van bedrieglijke verklaringen.

Verzoeker betoogt dat het verzwijgen van een deel van het relaas, zelfs bedrieglijke verklaringen op zich niet volstaan om iemand het statuut van vluchteling te weigeren.

Voorts betoogt verzoeker dat verweerder onvoldoende rekening gehouden heeft met zijn jonge leeftijd. Hij stelt dat om de geloofwaardigheid van een verzoeker om internationale bescherming te beoordelen, er rekening dient gehouden te worden met zijn persoonlijkheid, intellectuele vermogens, leeftijd en psychologische stoornissen. Verzoeker benadrukt dat er bovendien bij de beoordeling van de bewijslast rekening gehouden moet worden met de status van een niet-begeleide minderjarige op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud. Zo betoogt verzoeker dat het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van een niet-begeleide minderjarige moet worden bepaald volgens diens graad van geestelijke ontwikkeling en rijpheid. Verzoeker stelt vervolgens dat hij erkent dat hij niet altijd gedetailleerde informatie kan geven en betoogt dat hij alles heeft verteld wat hij wist en hij enkel kan mededelen wat hij vaak uit tweede hand heeft vernomen. Hij stelt dat hij de nodige inspanningen zal leveren om bijkomende documenten met betrekking tot het werk van zijn vader te bekomen.

Verzoeker benadrukt verder zo er sprake zou zijn van tegenstrijdigheden, deze tegenstrijdigheden pas gevonden kunnen worden na een minutieus vergelijken van beide verklaringen. Hij betoogt dat deze kleine tegenstrijdigheden niet zwaarwichtig genoeg zullen zijn om daaruit af te leiden dat zijn relaas weinig aannemelijk zou zijn. Verzoeker beklemtoont dat er tevens in zoverre er sprake is van incoherenties, quod non, deze incoherenties geenszins de kern van zijn vluchtrelaas raken. Hij meent dat zij helemaal niet verhinderen om aan zijn relaas geloof te hechten.

Vervolgens tracht verzoeker de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Hij benadrukt hierbij dat verweerder zelf veel eigen interpretaties maakt van de feiten zonder dat deze interpretaties gesteund zijn op objectieve informatie. Verzoeker betoogt hierbij dat het feit dat zijn familie nog steeds in de ouderlijke woning verblijft een doorn in het oog van verweerder is. Hij stelt dat zijn familie er heel low-profile leeft en ze er alles aandoen om zo veel mogelijk binnen te blijven. Verzoeker meent dat ze op heden niet eens over de middelen beschikken om hun woonplaats achter te laten en zij dan ook op heden genoodzaakt zijn om er te blijven wonen ondanks het onveilige klimaat. Hij betoogt dat verweerder tenslotte vertrekt vanuit het principe dat zijn ouders alles met hem delen, hetgeen geenszins een evidentie is. Verzoeker stelt dat hij voor hen nog steeds een kind is, dat in de eerste plaats beschermd moet worden. Hij meent dat zij dan ook niet delen wat er allemaal moeilijk loopt in Afghanistan en zij wensen dat hij zich niet ongerust maakt over hen, hetgeen vanuit een ouderlijk perspectief volledig te begrijpen is. Verzoeker benadrukt dat hij zijn familie terug zal contacteren ten einde bijkomende bewijsstukken met betrekking tot zijn problematiek en die van zijn vader te bezorgen. Hij beklemtoont dat hij op heden bezig is met de nodige contacten te leggen, hetgeen geen evidentie is gelet op de huidige situatie in Afghanistan.

Verder wordt aangekaart dat verzoeker een risicoprofiel heeft en dient beschouwd te worden als behorende tot de groep van jonge 'verwesterde' Afghanen, een specifieke sociale groep. Verzoeker haalt hierbij algemene informatie aan. Na een uitgebreid theoretisch betoog omtrent verwestering wordt nog ingegaan op het gebrek aan bescherming in Afghanistan, te meer in casu een sociaal netwerk in het land van herkomst ontbreekt. Naast de vervolgingsgronden die de ouders mede namens de kinderen aanvoeren, die mogelijks bij het kind nog rijpender kunnen uitpakken, wordt in het verzoekschrift gesteld dat er een kindspecifieke vrees voor vervolging kan aanwezig zijn die noopt tot internationale bescherming, zoals de vrees voor genitale verminking, gedwongen uithuwelijking, eerwraak, bloedwraak, kinderontvoering, rekrutering als kindsoldaat, kinderhandel en kinderarbeid (arbeidsgerelateerde en/of seksueel gerelateerde uitbuiting), maar ook in geval de ontwikkeling van het kind in gevaar is door verwestering of de afwezigheid van minimale standaarden van sociaal-cultureel-economische rechten,

zoals adequate huisvesting, schoon drinkwater en voedsel of wanneer kinderen door het ontbreken van geboorteregistratie onthouden zijn van onderwijs, gezondheidszorg en andere diensten. Verzoeker meent dat deze kindspecifieke vrees in deze aanwezig is, minstens werd dit door verweerder niet onderzocht. Voorts betoogt verzoeker dat hem het voordeel van de twijfel dient toegekend te worden. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus wordt vooreerst aangekaart dat de situatie in Afghanistan precair is en wordt uitgebreid ingegaan op de (gevolgen van) de machtsovername door de Taliban. Verzoeker beklemtoont de verslechtering van de algemene situatie en stipt in dit verband onder meer uitspraken van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie aan. Verder wordt aangevoerd dat de gehele provincie Nangarhar als gevaarlijk dient beschouwd te worden waardoor verzoeker van oordeel is in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. Verzoeker haalt een EASO-rapport aan waaruit blijkt dat Nangarhar als zeer onveilig wordt beschouwd en wijst ook op het huidige reisadvies voor Afghanistan van de FOD Buitenlandse Zaken. Tot slot benadrukt verzoeker de precaire socio-economische en humanitaire situatie die een schending kan uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Doorheen zijn verzoekschrift refereert verzoeker naar en citeert hij fragmenten uit algemene landeninformatie, persartikels, rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ), rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), rechtspraak van de Raad van State (hierna: RvS) en 's Raads rechtspraak.

2.2. Stukken

2.2.1. Op 3 oktober 2023 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022, die eveneens wordt toegevoegd;
- COI Focus, "Afghanistan Veiligheidssituatie", 5 mei 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note", april 2022 (hierna: EUAA Country guidance Afghanistan, april 2022);
- EUAA, "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023.

2.2.2. Verzoeker brengt op 8 oktober 2023 aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan volgende documenten worden toegevoegd:

- een ondertekende getuigenverklaring van D. C., verzoekers begeleider in het opvangcentrum;
- een ondertekende getuigenverklaring van verzoekers voogd Y. D.;
- foto's van verzoekers loonfiche van 11 juli 2023;
- een deels leesbare foto van een arbeidsovereenkomst;
- verschillende foto's van verzoeker;
- een onleesbare (foto van een) getuigenverklaring;
- drie deels leesbare (foto's van) getuigenverklaringen;
- een deels leesbare foto van een identiteitskaart.

Ter terechtzitting van 9 oktober 2023 wordt verweerder deze aanvullende nota overhandigd evenwel met onleesbare versies van de stukken doch op 9 oktober 2023 wordt de meest leesbare versie via J-box elektronisch overgemaakt aan verweerder.

2.2.3. Ter terechtzitting van 9 oktober 2023 wordt aan verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, bij mondelinge beschikking toegestaan om binnen de acht dagen een schriftelijk verslag aan de Raad over te maken over de elementen en stukken die door verzoeker middels de aanvullende nota van 8 oktober 2023 zijn neergelegd.

Verweerder brengt op 16 oktober 2023 aan de Raad een schriftelijk verslag bij dat door de Raad aan verzoeker wordt overgemaakt op zijn gekozen woonplaats op 17 oktober 2023.

Verzoeker liet na een replieknota neer te leggen binnen de wettelijk daartoe voorziene termijn. Overeenkomstig artikel 39/76, § 1, zesde lid van de Vreemdelingenwet wordt verzoeker bijgevolg geacht in te stemmen met het door de commissaris-generaal in zijn schriftelijk verslag ingenomen standpunt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de

toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan worden gewezen op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

"Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen."

Verzoeker kan met zijn betoog dat er onvoldoende rekening gehouden werd met zijn jonge leeftijd, geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. De Raad benadrukt dat in de bestreden beslissing in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat er, op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, in hoofde van verzoeker als niet-begeleide minderjarige bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen, waardoor hem bepaalde steunmaatregelen werden verleend zoals hierboven wordt gemotiveerd. Het persoonlijk onderhoud van verzoeker werd afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van het gehoorverslag oordeelt de Raad dat de betrokken protection officer tijdens het gehoor voldoende oog had voor de minderjarige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker.

Gelet op het voorgaande treedt de Raad verweerders conclusie bij dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten gerespecteerd werden en dat hij in de gegeven omstandigheden heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan een vervolging door de taliban omwille van de voormalige werkzaamheden van zijn vader voor het Amerikaanse leger.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de daaraan gekoppelde vervolgingsproblemen met de taliban.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

i) verweerder aanzienlijke twijfels dient te plaatsen bij de zogenaamde werkactiviteiten van verzoekers vader. Er dient vooreerst te worden aangestipt dat verzoeker, ondanks dat hij beweert dat zijn vader werkelijk gedurende een aanzienlijke periode steeds bij hetzelfde bedrijf werkzaam zou zijn geweest, in wezen weinig doorleefde informatie kan geven over zijn vaders vermeende job. Verzoekers verklaringen blijven behoorlijk oppervlakkig, in wezen geraakt verzoeker niet verder dan algemene beweringen omtrent 'transport voor de Amerikanen'. Daarbij kan hij niet zeggen waarvoor de afkorting HIT, de naam van het bedrijf, net zou staan hoewel deze informatie duidelijk op de door hem aangebrachte documenten kan worden opgemaakt. Verzoeker weet evenmin hoeveel mensen er ongeveer bij de organisatie werkzaam zouden zijn geweest of hoeveel chauffeurs zijn vader zelf zou hebben ingeschakeld. Ook op de vraag hoeveel zijn vader dan net met zijn zogenaamde activiteiten zou hebben verdiend, kan verzoeker, ondanks het feit dat hij verscheidene van zijn facturaties heeft neergelegd, geen antwoord bieden. Overigens blijkt verzoeker niet op de hoogte van de manier waarop zijn vader net aan zijn zogenaamde job zou zijn geraakt, of er daarvoor veiligheidschecks zouden hebben dienen te gebeuren en hoe zijn vader door de Amerikanen als betrouwbaar werd beschouwd. Eveneens opmerkelijk is het gegeven dat verzoeker te kennen geeft dat zijn vaders werkgever een buitenlands bedrijf zou zijn, toebehorend aan Amerikanen, terwijl duidelijk mag blijken dat desbetreffende organisatie in Afgaanse handen is en daaromtrent ook enige trots naar voren schuift. Het bedrijf legt zich daarenboven in wezen toe op het transport van brandstof doorheen het land, hetgeen niet bepaald mocht blijken uit verzoekers eigen verklaringen. Wanneer verzoeker hier tijdens het persoonlijk onderhoud op wordt gewezen, blijft hij echter gewoon herhalen dat zijn vader vele dingen voor de Amerikanen zou hebben gedaan en geraakt verzoeker niet verder dan verwijzingen naar de door hem voorgelegde documenten. Deze documenten kunnen verzoekers verklaringen echter bezwaarlijk ondersteunen. Hoewel er niet kan worden verlangd dat iemand van verzoekers leeftijd alles metterdaad tot in de kleinste details kan weergeven, kan echter wel redelijkerwijs van hem worden verwacht dat hij iets meer concrete informatie weet te geven over de concrete werkactiviteiten van zijn vader en dit zeker omdat het werk van zijn vader in wezen rechtstreeks zou hebben bijgedragen tot zijn vertrek uit Afghanistan, daarenboven zou verzoeker ook na zijn aankomst in België meermaals met zijn vader en andere familieleden in Afghanistan contact hebben gehad en bevond verzoeker zich aldus in de mogelijkheid om meer informatie te vergaren. Dat verzoeker gedurende al die tijd dat hij hier in contact stond met zijn familieleden, uit eigen beweging nooit enige verdere belangstelling zou hebben getoond in wat in wezen zijn eigen vluchtmotieven zijn, doet behoorlijk eigenaardig aan. Verzoekers jonge leeftijd vormt hiervoor geen afdoende verschooning. Dat verzoeker dermate weinig concrete informatie omtrent zijn vaders werkactiviteiten weet te geven, laat het door verzoeker naar voren geschoven profiel van zijn vader een eerste maal aan geloofwaardigheid inboeten.

ii) de door verzoeker neergelegde documenten – met name de foto's van twee van zijn vaders badges, het werkbevestigingscertificaat van zijn vader, de kaart van de independent election commission van zijn vader, de kopie van een aanbevelingsbrief voor zijn vader om in aanmerking te komen voor een Amerikaans Special Immigrant Visum na de machtsovername, het bankuittreksel van zijn vader, de

mission sheet van zijn vader, de twee weergaves van prijsbepalingen voor transporten, de zes facturen op naam van zijn vader, het document waarin een bepaalde missie wordt geannuleerd en de foto's van zijn vader aan het werk – daarbij niet in staat zijn om verzoekers verklaringen te onderbouwen. Vooreerst mag het toch enigszins verbazen dat verzoeker desbetreffende documenten, die rechtstreeks in verband zouden staan met zijn vader en diens zogenaamde werkactiviteiten, zelf eigenlijk niet bekeken heeft. Verzoekers uitleg, namelijk dat hij ze niet kan lezen, kan hiervoor niet afdoende verschooning bieden daar er in wezen nog andere opties voorhanden zijn. Het gaat in deze immers over documenten die concrete informatie verschaffen omtrent verzoekers vaders vermeende werkactiviteiten, hetgeen de aanleiding zou hebben gevormd voor zogenaamde problemen met de taliban. Verzoekers klaarblijkelijke desinteresse in wat in wezen zijn eigen asielmotieven zijn, is wederom hoogst opmerkelijk te noemen. Aan de voorgelegde documenten, waarmee verzoeker zijn vaders zogenaamde werkactiviteiten wenst te staven, kan bovendien slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Dient hierbij te worden opgemerkt dat uit toegevoegde informatie ook nog eens blijkt dat allerhande Afghaanse documenten gezien de graad van corruptie in het land eenvoudig konden worden verkregen of worden nagemaakt. Bijgevolg dragen Afghaanse documenten an sich reeds een uiterst geringe bewijswaarde. Daarbij dient te worden benadrukt dat aan privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend, daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Daarenboven dienen nog merkwaardigheden in verband met de door verzoeker neergelegde documenten worden opgemerkt, waardoor er verdere vraagtekens rijzen bij het geheel aan verzoekers verklaringen omtrent zijn vaders zogenaamde werkactiviteiten. Er dient immers te worden vastgesteld dat de verschillende documenten die verzoeker ter staving van zijn vaders vermeende job neerlegt, in wezen allen slechts de periode tussen 2012 en 2014 beslaan. Afgezien van een enkel bankuittreksel betreffende de periode tussen 1 juli 2017 en 22 januari 2018 – waaruit hoe dan ook werkelijk geen enkele werkaffiliatie kan worden afgeleid daar dit louter een weergave van transacties betreft –, legt verzoeker geen enkel document neer dat ook maar enigszins zou kunnen aantonen dat de persoon die hij als zijn vader bestempelt ook nog na 2014 bij desbetreffend transportbedrijf actief zou zijn geweest. Nochtans verklaart verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud stellig dat zijn vader steeds bij ditzelfde bedrijf werkzaam zou zijn geweest en dat hij ook nog na zijn vertrek zijn werk zou hebben verdergezet, namelijk tot de machtsovername in augustus 2021. Dat verzoeker enkel documenten weet voor te leggen die stammen uit een periode van wel tien jaar geleden, doet behoorlijk de wenkbrauwen fronsen. Indien verzoekers vader werkelijk na 2014 nog jarenlang ditzelfde werk zou hebben uitgeoefend kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hieromtrent recentere documenten zouden kunnen worden voorgelegd. Daarbij dient te worden aangestipt dat in het aangebrachte werkcertificaat en aanbevelingsbrief voor de Amerikaanse overheidsdiensten duidelijk wordt gesteld dat de persoon die hij aanduidt als zijnde zijn vader desbetreffende job enkel in de periode van 15 december 2011 tot 15 of 16 juni 2014 zou hebben uitgevoerd. Deze documenten werden daarenboven respectievelijk op 6 augustus 2021 en 13 november 2021 opgemaakt. Indien verzoekers vader werkelijk tot aan de machtsovername bij ditzelfde bedrijf zou hebben verder gewerkt, kan het moeilijk overtuigen dat voornoemde documenten enkel de periode tot in 2014 zouden benoemen. De informatie in deze documenten spreekt met andere woorden verzoekers eigen verklaringen danig tegen. Wanneer hij tijdens het persoonlijk onderhoud geconfronteerd wordt met bovenstaande vaststelling, slaagt verzoeker er niet in een bevredigende uitleg te verschaffen. Integendeel, verzoeker houdt slechts vast aan zijn eigen latere verklaringen, hetgeen de vastgestelde inconsistentie logischerwijze niet kan opheffen. Ook zijn verdere verklaringen stemmen niet overeen met wat er neergepend staat in de door verzoeker neergelegde documenten. Verzoeker stelt doorheen het persoonlijk onderhoud immers duidelijk dat zijn vader het aanbod zou hebben gekregen om naar de Verenigde Staten te worden overgebracht, dat de Amerikanen hierop zelf bij zijn vader zouden hebben aangedrongen maar dat hij de Amerikanen zou hebben geweigerd. Uit de door verzoeker voorgelegde aanbevelingsbrief mag echter duidelijk een eigen sollicitatie in naam van zijn vader blijken, een eigen aanvraag en aanbeveling voor de door de Amerikanen uitgereikte Special Immigrant Visa ten tijde van hun evacuatie gedurende de machtsovername door de taliban. Ook na een confrontatie met deze vaststelling blijft verzoeker slechts bij zijn eigen verklaringen. Het gegeven dat verzoekers verklaringen, alreeds gekenmerkt door onaannemelijkheid en ongeloofwaardigheid, voorts strijdig blijken met de door hem voorgelegde documenten ondermijnt niet enkel de betrouwbaarheid van de door verzoeker ingediende documenten, maar tevens zijn algehele geloofwaardigheid.

iii) ten overvloede verweerder dient aan te stippen dat verzoeker in wezen op geen enkele manier weet aan te tonen dat de man vermeld in de documenten en afgebeeld op de foto's in kwestie werkelijk zijn

vader zou zijn. Verzoeker slaagt er geenszins in om enige familieband aannemelijk te maken. Het ontbreekt hem immers alreeds volledig aan eigen identiteitsdocumenten – verzoekers eigen identiteit wordt dus alreeds niet objectief aangetoond – of andere documenten die een familiale verwantschap tussen hen beiden kunnen bevestigen. Met slechts twee foto's samen, duidelijk op eenzelfde tijdstip genomen, kan verzoeker niet aantonen dat desbetreffende man werkelijk zijn vader zou zijn. Bovendien dragen privé-foto's, zoals hierboven reeds beschreven, bepaald weinig bewijswaarde in zich. De werkdocumenten en -foto's die verzoeker neerlegt zijn met andere woorden niet in staat om hem door ongeloofwaardigheid gekenmerkte verklaringen, namelijk dat zijn vader gedurende vele jaren bij een transportbureau en samen met de Amerikanen zou hebben gewerkt, enigszins te onderbouwen.

iv) Bijgevolg kan verweerder dan ook geen geloof hechten aan de door verzoeker aangehaalde concrete problemen en vluchtmotieven, die in wezen danig vervlochten zouden zijn met de zogenaamde werkactiviteiten van zijn vader. Gezien de verscheidene twijfels bij de geloofwaardigheid van verzoekers vaders profiel, kunnen de problemen met de taliban, waardoor hij het land zou hebben moeten verlaten, evenmin overtuigen. Daarbij kunnen ook hier verscheidene markante elementen worden vastgesteld die de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen omtrent deze zogenaamde problemen verder op de helling plaatsen.

a) de door verzoekers geschetste gang van zaken om te beginnen moeilijk kan overtuigen. Zo komt het alreeds als merkwaardig naar voren dat verzoekers vader zijn gezin in Afghanistan nooit zou hebben ingelicht dat hij zogenaamd bedreigingen vanwege de taliban zou hebben ontvangen. Pas nadat verzoeker in België was, zou zijn vader hem op de hoogte hebben gebracht van wat er net zou zijn gebeurd. Dat verzoekers vader zijn gezin op zijn minst niet zou waarschuwen voor de mogelijke dreiging die hen te wachten zou hebben gestaan, de taliban zouden er immers mee bedreigd hebben om de woning van verzoekers familie in brand te steken, komt niet bepaald overtuigend over. Indien verzoeker werkelijk in het vizier van de taliban zou zijn gekomen en de groepering werkelijk ook zijn gezinsleden zou hebben bedreigd, oogt het bijzonder eigenaardig dat verzoekers vader deze informatie niet met verzoekers familie zou hebben gedeeld en hen volledig in het ongewisse zou hebben gelaten over het zogenaamde gevaar dat verzoeker en zijn familie zouden hebben gelopen. Eveneens eigenaardig is het gegeven dat verzoekers vader, die rechtstreeks tegen de eisen van de taliban zou zijn ingegaan door zijn zogenaamde job verder te zijn blijven zetten, verzoeker en zijn familie eenvoudigweg steeds – en in wezen tot op heden – in dezelfde woning in Jalalabad zou hebben gelaten terwijl de taliban net zouden hebben bedreigd dat ze deze woning in brand zouden steken. Verzoekers moeder zou meermaals aan zijn vader hebben gezegd dat ze angstig was, waarop verzoekers vader in wezen geen reactie zou hebben getoond. Verzoekers moeder zou zijn vader zelfs hebben gesmeekt om toch maar zijn werkactiviteiten stop te zetten om zo zijn familie in veiligheid te brengen, maar verzoekers vader zou eenvoudigweg zijn blijven doorwerken. Dergelijke reacties kunnen moeilijk overtuigen indien de taliban het werkelijk op verzoekers vader en zijn gezin gemunt zouden hebben. Dat verzoekers vader – die nochtans rechtstreeks in contact zou zijn gekomen met de Amerikanen – overigens nooit enige verdere hulp zou hebben gezocht voor desbetreffende problemen, doet tevens de wenkbrauwen fronsen. Enige concrete voorzorgsmaatregelen om zijn veiligheid en die van zijn gezin te waarborgen, zou verzoekers vader verbazingwekkend genoeg evenmin hebben getroffen. Verzoekers verklaringen omtrent zijn vaders zogenaamde reacties op het vermeende gegeven dat een geharde groepering als de taliban hem en zijn gezin in het vizier zouden hebben genomen, kaderen bepaald niet in een aannemelijk en plausibel geheel.

b) daarenboven de vaststelling zich opdringt dat indien de taliban het werkelijk op verzoeker en zijn familieleden zouden hebben gemunt, de groepering in wezen alle kansen zou hebben gehad om hen te treffen, in casu quod non. Verzoeker verklaarde immers dat de taliban wel degelijk ook onder de controle van de vroegere overheid een aanwezigheid kenden in zijn stad en dat er geregeld aanslagen plaatsvonden, waarbij de taliban zich voornamelijk richtte op mensen die op een of andere manier geaffilieerd waren met de voormalige autoriteiten. Verzoekers vader zou ten tijde van de vermeende bedreigingen bovendien niet langer op bescherming hebben kunnen rekenen en zoals hierboven reeds aangehaald, zou zijn vader werkelijk geen eigen voorzorgsmaatregelen hebben getroffen. Daarbij kan nog worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk lijkt dat verzoekers vader, waarvan hij beweert dat hij een aanbod tot overplaatsing naar de Verenigde Staten zou hebben gekregen, de Amerikanen enkel en alleen zou hebben geweigerd omdat hij zijn familie niet zou hebben willen achterlaten. Indien verzoekers vader werkelijk stevast zijn zogenaamde werkactiviteiten zou zijn blijven verderzetten tegen de eisen van de taliban in, hij werkelijk door de taliban zou zijn bedreigd en werkelijk de taliban zou dienen te vrezen, kan het moeilijk overtuigen dat hij een dergelijk belangrijke veiligheidsmaatregel simpelweg zou wegwuiven. Verzoekers beweringen hieromtrent doen danige vraagtekens rijzen.

c) het voorts als eigenaardig naar voren komt dat verzoeker geen enkel idee heeft hoeveel zogenaamde bedreigingen zijn vader net zou hebben ontvangen. Verzoeker kan daarbij evenmin een schatting geven, hij heeft geen idee of het een enkele vermeende dreigetelefoon zou zijn geweest of dat zijn vader er wel honderd zou hebben ontvangen. Dat verzoeker, in navolging van de verklaringen omtrent zijn vaders

vermeende werkactiviteiten, evenmin cruciale elementen kan weergeven omtrent de zogenaamde concrete problemen die zijn familie met de taliban zou hebben ondervonden, doet opnieuw de wenkbrauwen fronsen. Zoals hierboven reeds meermaals aangehaald zou verzoeker ook na zijn aankomst in België nog meermaals met zijn vader hebben gesproken. Dat verzoeker klaarblijkelijk nooit verder over de zogenaamde problemen die zijn gezin zou hebben meegemaakt, zou hebben gesproken roept wederom verbazing op. Andermaal komt naar voren dat verzoeker niet bepaald veel interesse zou hebben getoond in de vermeende problemen die zich zouden hebben voorgedaan. Indien de taliban werkelijk bedreigingen zouden hebben geuit aan het adres van zijn vader en zijn gezin en verzoeker hierdoor werkelijk zijn land van herkomst zou hebben moeten ontvluchten, ogen deze vaststellingen hoogst merkwaardig. De geloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven komt verder op de helling te staan.

d) daarbij dient te worden vastgesteld dat verzoekers familieleden – waarmee hij nog steeds regelmatig contact onderhoudt – tot op heden woonachtig zijn in dezelfde woning in de stad Jalalabad. Ze worden er ondersteund door verzoekers oom langs moederszijde, die zelf aan het werk is. Verzoekers broers gaan er af en toe naar de madrassa. Indien de taliban het werkelijk op verzoekers vader en zijn familie zouden hebben gemunt, oogt het eigenaardig dat zijn familieleden zo goed als ongemoeid hun leven op dezelfde plek zouden kunnen verderzetten. Dat de taliban gezien de door verzoeker geschetste context, slechts een enkele keer zijn familie zouden hebben bezocht en daarbij zonder veel meer opnieuw zouden zijn weggegaan doet tevens de wenkbrauwen fronsen indien verzoeker en zijn familie werkelijk een doelwit voor de groepering zouden vormen. De taliban zouden aldus alreeds ruimschoots de mogelijkheid hebben gehad om verzoekers familie, en dus op die manier ook zijn vader en verzoeker, te treffen. Er dient met andere woorden te worden besloten dat verzoekers verklaringen omtrent de zogenaamde problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend, werkelijk niet als aannemelijk kunnen worden beschouwd.

e) voorts er enkele incoherenties dienen te worden opgemerkt in verzoekers opeenvolgende verklaringen, hetgeen verder nefast is voor zijn algehele geloofwaardigheid. Zo doet het de wenkbrauwen fronsen dat verzoeker, toen hij initieel werd gevraagd hoe de taliban te weten zouden zijn gekomen wat zijn vaders vermeende job zou zijn geweest, verklaarde hierover werkelijk geen idee te hebben om dan later plots op te werpen dat bepaalde familieleden deze informatie weleens aan de taliban zouden hebben kunnen verleend. Dat verzoeker dit zo plots opwerpt, terwijl hij eerder nog stelde dat hij hieromtrent niets zou weten, mag eigenaardig heten. Eveneens opmerkelijk oogt het gegeven dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) te kennen gaf dat zijn vader voor de NAVO zou hebben gewerkt, hetgeen toch niet geheel in overeenstemming valt te brengen met de beweringen omtrent zijn vaders zogenaamde werkactiviteiten die hij dan weer naar voren brengt op het CGVS. Daarbij kan nog worden opgemerkt dat verzoeker in het kader van zijn eerste interview bij de DVZ verklaarde dat hij geboren zou zijn in het dorp Araban Golahi, gelegen in het district Khogyani in de provincie Nangarhar, terwijl hij op het CGVS dan weer stellig naar voren brengt dat hij in de stad Jalalabad is geboren en dat hij steevast daar heeft gewoond tot zijn vertrek uit Afghanistan. Wanneer verzoeker hier tijdens het persoonlijk onderhoud op wordt gewezen, geeft hij in wezen geen enkele afdoende verklaring voor deze discrepantie, dan wel houdt hij slechts vast aan zijn latere verklaringen. Dit kan de vastgestelde tegenstrijdigheid echter niet uitwissen en vormt dan ook geen verschoning. Het gegeven dat verzoekers verklaringen tevens niet geheel coherent blijken te zijn, maakt dat er verdere twijfels dienen te worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

f) volledigheidshalve nog kan worden opgemerkt dat verweerder evenmin enige vrees in verzoekers hoofde kan vaststellen ingevolge de zogenaamde inbraak waarvan hij enkele maanden voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst het slachtoffer zou zijn geworden. In deze dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker zich slechts beperkt tot blote beweringen hieromtrent, verzoeker slaagt er eigenlijk niet in om dit zogenaamd incident enigszins concreet aan te tonen of te staven. Daar komt bij dat zijn algehele geloofwaardigheid, zoals hierboven reeds gebleken, danig is aangetast. Hoe dan ook, uit verzoekers verklaringen kan worden opgemaakt dat deze vermeende inbraak in wezen een eenmalige gebeurtenis van gemeenrechtelijke, criminele aard zou zijn geweest. Een eenmalige wooninbraak, hoezeer ook betreurenswaardig te noemen, kan niet als afdoende ernstig worden beschouwd om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd. Uit verzoekers verklaringen mag daarenboven niet blijken dat deze vermeende inbraak enigszins in verband zou kunnen worden gebracht met de zogenaamde problemen die zijn gezin met de taliban zou kennen of het werk dat zijn vader zou hebben uitgevoerd. Het tegendeel toont verzoeker overigens niet aan. Daarbij dient te worden vastgesteld dat verzoeker of zijn familie nadien nooit meer iets van desbetreffende inbrekers zouden hebben vernomen. Enige toekomstgerichte vrees ingevolge deze vermeende gebeurtenis wat verzoeker betreft, komt met andere woorden op geen enkele manier naar voren.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker volhardt in zijn vluchtmotieven en jonge leeftijd doch brengt geenszins argumenten bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker betoogt dat verweerder onvoldoende rekening gehouden heeft met zijn jonge leeftijd, hij Afghanistan verliet toen hij amper vijftien jaar oud was, verweerder niettemin verwachtte dat verzoeker zich gedraagt, handelt en reageert als een volwassene, kan hij allerminst zijn incoherente, weinig gedetailleerde en onnauwkeurige verklaringen noch zijn gebrekkige kennis en gebrek aan interesse omtrent de neergelegde documenten verschonen. Immers wijst de Raad erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die coherente, nauwkeurige en gedetailleerde verklaringen kan afleggen over zaken die de kern uitmaken van zijn vrees en dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent (de omvang van) zijn problemen. In casu kan niet blijken dat verzoeker de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde zich te preciezer en nauwkeurig informeren over de inhoud van de neergelegde documenten hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsvrees, te meer verzoeker verklaarde nog steeds contact te hebben met zijn moeder via zijn maternale oom (persoonlijk onderhoud van 2 maart 2023, p. 15).

Daarnaast stelt de Raad vast dat noch uit verzoekers gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal was verzoeker zestien jaar en dus geen infans meer, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, ook al dateren die van enige tijd geleden. Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou, verzoekers advocaat en voogd waren aanwezig en konden opmerkingen geven op het einde. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst. Aldus werd rekening gehouden met het specifieke profiel van verzoeker, werden zijn rechten gerespecteerd en kon hij voldoen aan zijn verplichtingen.

Wat betreft het betoog van verzoeker dat verweerder zelf veel eigen interpretaties van de feiten maakt zonder dat deze steunen op objectieve informatie, dient opgemerkt dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Waar verzoeker volhoudt een vrees voor vervolging te koesteren omwille van de werkzaamheden van zijn vader bij een transportbedrijf dat verbonden zou zijn geweest met het Amerikaanse leger, stipt de Raad daargelaten de vaststelling dat hieraan geen geloof kan worden gehecht, nog volledigheidshalve aan dat uit de beschikbare landeninformatie waarop de Raad vermag acht te slaan, hoe dan ook niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de Afghaanse autoriteiten (zie o.a. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, p. 56-65; EUAA Afghanistan Country Focus van januari 2022, p. 45-48 en EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, p. 54-55). Familieleden van sommige individuen die onder dit profiel vallen, kunnen evenwel ook vervolging riskeren, bijvoorbeeld in de context van de zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid. De Raad wijst er in dit verband op dat, ondanks in het verzoekschrift betoogd wordt dat verzoekers familie op de achtergrond tracht te leven en zoveel mogelijk binnen, dergelijk betoog geen afbreuk kan doen aan verweerders terechte vaststellingen dat uit verzoekers verklaringen geenszins blijkt dat zijn achterblijvende familieleden (persoonlijke)

problemen ondervinden wegens de eerdere werkzaamheden van verzoekers vader hoewel de taliban dus op de hoogte zouden zijn geweest van hun thans voormalige verblijfplaats gezien ze daar eerder zijn vader en verzoeker zouden zijn komen zoeken (persoonlijk onderhoud, p. 29- 30, p. 32). De thans opgeworpen “low-profile” in het verzoekschrift is in casu dan ook geen dienstig argument nu volgens verzoekers verklaringen de taliban weet hadden van de oorspronkelijke verblijfplaats van de familieleden doch geenszins gewag werd/wordt gemaakt van enige problemen die de familieleden zouden hebben ondervonden met de taliban omwille van het profiel van de vader.

Verzoeker maakt zodoende in casu wegens de eerdere beweerde werkzaamheden van zijn vader geen actuele en persoonlijke vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk.

Inzake verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en de getuigenverklaring van zijn voogd bijgebracht middels de aanvullende nota van 8 oktober 2023, dat hij zou lijden aan tuberculose (hierna: tbc), wijst de Raad er vooreerst op geen enkel medisch attest ter staving hiervan werd neergelegd of voorligt zodat dit element geenszins geverifieerd en bevestigd kan worden door de Raad. Daarenboven stelt de Raad in dit verband nog vast dat de aangevoerde medische problematiek geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie overigens reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Immers toont verzoeker in casu geenszins aan dat hij omwille van het hebben van tbc zou worden onderworpen aan vervolging of een ‘onmenselijke behandeling’ in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden onzegd of opzettelijk worden geweigerd.

Ondanks verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat in casu dient vastgesteld te worden dat een sociaal netwerk in zijn land van herkomst ontbreekt of minstens dient vastgesteld te worden dat zijn netwerk niet de nodige bescherming biedt, wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde dat zijn moeder, vier zussen, twee broers, maternale oom, maternale tantes en familie langs vaderszijde nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ, p. 9; persoonlijk onderhoud, p. 11-14). Bijgevolg toont verzoeker hiermee niet aan dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Geheel ten overvloede herinnert de Raad er nog aan dat voor de beoordeling van zijn medische problemen verzoeker gebruik dient te maken van de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad meent ten slotte dat de door verzoeker neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de inhoudelijke en formele beoordeling ervan.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.5.2. In het verzoekschrift wordt tevens gewezen op verzoekers vrees wegens (gepercipieerde) verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de-facto-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO “Afghanistan Country Focus”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-facto-talibanregering, evenals de provinciale de-facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-facto-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken. (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om

terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de Taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “Guidance Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, noch als zodanig worden beschouwd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker en diens zichtbaarheid (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker kan met zijn theoretische betoog in zijn verzoekschrift en middels zijn betoog en bijgebrachte stukken middels zijn aanvullende nota inzake zijn (vrees voor vervolging omwille van een) verwestering geen afbreuk doen aan de omstandige bevindingen hieromtrent in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker betoogt dat er niet ontkend kan worden dat hij een risicoprofiel heeft, beklemtoont dat hij een deel van zijn puberteit heeft doorgemaakt in Europa, zijn jonge leeftijd benadrukt en het gegeven dat hij afkomstig is uit een conservatief milieu, waar hij foto's neerlegt waarop hij te zien zou zijn met vrienden en in het uitgangsleven, zijn loonfiches bijbrengt, lovende getuigenverklaringen neerlegt waarin te lezen staat dat hij naar school gaat en een vakantiejob heeft alsook wordt begeleid naar zelfstandig wonen, en

waar verzoeker ter terechtzitting Nederlands spreekt en ook onder meer zijn sportactiviteiten aanhaalt, besluit de Raad dat, ondanks verzoekers inspanningen tot integratie lovenswaardig zijn, hij hiermee niet aantoonbaar dat hij daadwerkelijk is verwesterd of dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen.

Hierbij treedt de Raad tevens volgende bevindingen bij zoals aangekaart door verweerder in diens schriftelijk verslag waarmee verzoeker, die naliët een replieknota neer te leggen binnen de wettelijk daartoe voorziene termijn, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, zesde lid van de Vreemdelingenwet wordt geacht in te stemmen en die onder meer luiden als volgt:

“In casu kan naar mening van verweerder weliswaar worden aangenomen dat verzoeker via zijn scholing, zijn werk als jobstudent, en zijn contacten met leeftijdgenoten, kennis gemaakt heeft met bepaalde westerse waarden en normen. Echter, verzoeker toont nergens in concreto aan dat hij zich dergelijke waarden en normen ook daadwerkelijk eigen heeft gemaakt of geïnternaliseerd, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van zijn identiteit en morele integriteit, derwijze dat van hem niet meer zou kunnen worden verwacht dat hij er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon.

De door verzoeker aangebrachte elementen, met name dat hij naar school gaat, dat hij Nederlands leert, dat hij werkt als afwasser in de horeca, dat hij graag voetbalt, en uitgaat met zijn vrienden geven immers enkel aan dat hij zich heeft aangepast heeft aan de omstandigheden van zijn verblijf in België. Nergens uit de door verzoeker voorgelegde stukken blijkt evenwel dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een gedrag dat gebaseerd is op een godsdienstige of politieke overtuiging en waarbij dit gedrag bijzonder belangrijk is voor verzoeker dat het voor hem onoverkomelijk zou zijn om terug te keren naar en zich opnieuw aan te passen aan de Afghaanse samenleving.

2.2.2. Evenmin toont verzoeker aan dat hij in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst zal worden gepercipieerd als aangetast door de westerse waarden en normen.

De door verzoeker voorgelegde documenten betreffen slechts zijn functioneren in België, en tonen aan dat verzoeker zich inspannt, zelfredzaam is, en zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, wat lovenswaardig is. Echter deze stukken tonen niet aan dat er in zijn hoofde van persoonlijke, uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verbergen kenmerken of gedragingen bestaan, waardoor hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst de negatieve aandacht zou trekken van de taliban of de gemeenschap. Dat verzoeker zich heeft aangepast aan de westerse levensstijl, in zijn vrije tijd voetbalt, gewerkt heeft als jobstudent, Belgische vrienden heeft, en graag uitgaat, maakt immers nog niet dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn “to play the game” of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanig (onbewuste) verandering, dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Dienaangaande wijst verweerder erop dat verzoeker in juni 2021 vertrokken is uit Afghanistan om op 28 december 2021 in België toe te komen. Hij is thans 17 jaar en verblijft bijna 2 jaar in België. Ondanks het feit dat verzoeker op vijftienjarige leeftijd Afghanistan verliet en een deel van zijn vormende jaren in België doorbracht, kan worden aangenomen dat hij op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Verzoeker heeft immers in Afghanistan school gelopen, volgde lessen aan de lokale madrassa (CGVS, p. 9-10), beheerst

nog steeds het Pashtou en is nog steeds een praktiserend moslim die veel belang hecht aan zijn geloof (CGVS, p. 6). Hoewel dit uiteraard niet wegneemt dat hij op jonge leeftijd (vijftien jaar) in België is toegekomen, kan op basis van de stukken die verzoeker per aanvullende nota heeft neergelegd niet worden aangenomen dat hij door zijn verblijf in België dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse gebruiken, normen en waarden waarin hij is opgegroeid, dan wel zich deze niet meer eigen kan maken bij terugkeer naar Afghanistan.

Dit klemmt des te meer nu verzoeker blijkens zijn verklaringen in Afghanistan kan rekenen op een ondersteunend familiaal netwerk, waarmee hij tot op heden contacten onderhoudt. Zoals reeds aangehaald in de bestreden beslissing wonen verzoekers moeder, zijn broers en zussen, alsook zijn maternale oom allen nog in de stad Jalalabad in de provincie Nangarhar (CGVS, p. 8, p. 11, p. 13, p. 15). Gelet op het gegeven dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas, kan bovendien worden aangenomen dat verzoekers vader, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, niet ondergedoken leeft/verdwenen is.

Gezien zijn verblijf in Afghanistan tot de leeftijd van 15 jaar en zijn vorming aldaar kan worden aangenomen dat verzoeker in staat is om zich (opnieuw) te conformeren naar de in Afghanistan geldende normen, die aan de grondslag van zijn opvoeding lagen.

2.2.3. *Dat verzoeker afkomstig is “uit een ruraal en conservatief gebied in de provincie Nangarhar” volstaat verder niet om een risico bij terugkeer vast te stellen. Verzoeker werkt niet verder concreet uit waarom het gegeven dat hij afkomstig is uit Jalalabad, bij gebrek aan bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich voldoende is om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen.*

2.2.4. *Verweerder wijst er nog volledigheidshalve op dat het gegeven dat verzoeker het Nederlands beheerst niet van aard is om aan te nemen dat hij zijn moedertaal, het Pashtoe niet (langer) zou beheersen. Evenmin kan er, gelet op verzoekers leeftijd bij vertrek uit Afghanistan, zijn scholing aldaar, en zijn contacten hier in België met jongeren van dezelfde afkomst (zie stuk 1 van de aanvullende nota), aangenomen worden dat verzoekers accent door zijn verblijf van 2 jaar buiten Afghanistan dermate sterk zou veranderd zijn waardoor hij bij een terugkeer meteen zal opvallen.*

2.2.5. *Daar waar verzoeker middels zijn aanvullende nota tot slot lijkt te insinueren dat hij alcohol drinkt, wenst verweerder erop te wijzen dat aan privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bovendien heeft verzoeker noch tijdens zijn persoonlijk onderhoud noch middels zijn verzoekschrift van 12 mei 2023 melding gemaakt van het feit dat hij alcohol nuttigt. Hij bevestigde daarentegen nog steeds een praktiserend moslim te zijn (CGVS, p. 6 en verzoekschrift, p. 2). Het drinken van alcohol kan overigens bezwaarlijk worden gerekend tot westerse waarden en normen. Evenmin betreft het hier uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Hoe dan ook, zelfs indien waarachtig, toont verzoeker geenszins aan dat of op welke wijze de taliban van zijn beweerde alcoholgebruik in België op de hoogte zouden zijn of zouden riskeren te komen. Verder dient te worden opgemerkt dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan stopt met het nuttigen van alcohol. Het loutere gegeven dat hij zou moeten stoppen met het nuttigen van alcohol, kan in het geheel niet worden beschouwd als vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus.”*

In casu kan uit de aangebrachte elementen niet worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld. Het tegendeel wordt door hem alleszins niet in concreto aannemelijk gemaakt.

Verzoeker toont met zijn betoog en de bijgebrachte stukken niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Er moet hierbij vastgesteld worden dat zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, verzoeker nalaat om in concreto aan te tonen dat zijn louter verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, te meer verzoeker tot ongeveer zijn veertien à vijftien jaar in Afghanistan heeft verbleven alwaar hij naar de madrassa ging en tot de vijfde graad, van zijn negen à tien jaar tot zijn vijftiende naar school ging (Verklaring DVZ van 13 juni 2022, p. 6; persoonlijk onderhoud, p. 9-10), waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de huidige Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog betoogt dat in casu dient vastgesteld te worden dat een sociaal netwerk in zijn land van herkomst ontbreekt of minstens dient vastgesteld te worden dat zijn netwerk niet de nodige bescherming biedt, wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde dat zijn moeder, vier zussen, twee broers, maternale oom, maternale tantes en familie langs vaderszijde nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ, p. 9; persoonlijk onderhoud, p. 11-14). Bijgevolg besluit de Raad dat verzoeker met dergelijk betoog niet aantoonde dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan. Ondanks verzoeker ten tijde van het persoonlijk onderhoud verklaarde sinds twee maanden geen contact meer gehad te hebben met zijn vader, stelde hij wel nog steeds een keer om de week of om de twee weken via zijn maternale oom telefonisch contact te hebben met zijn moeder (persoonlijk onderhoud, p. 15). Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en aanduidt de islam (soenniet) als religie te hebben (Verklaring DVZ, p. 6; persoonlijk onderhoud, p. 6).

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

2.3.5.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in

Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de Taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de Taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de Taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog betoogt dat in casu dient vastgesteld te worden dat een sociaal netwerk in zijn land van herkomst ontbreekt of minstens dient vastgesteld te worden dat zijn netwerk niet de nodige bescherming biedt, wijst de Raad er volledigheidshalve nog op dat verzoeker verklaarde dat zijn moeder, vier zussen, twee broers, maternale oom, maternale tantes en familie langs vaderszijde nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ, p. 9; persoonlijk onderhoud, p. 11-14). Bijgevolg besluit de Raad dat verzoeker met dergelijk betoog niet aantoonde dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan. Ondanks verzoeker ten tijde van het persoonlijk onderhoud verklaarde sinds twee maanden geen contact meer gehad te hebben met zijn vader, stelde hij wel nog steeds een keer om de week of om de twee weken via zijn maternale oom telefonisch contact te hebben met zijn moeder (persoonlijk onderhoud, p. 15). Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker verklaarde dat zijn vader 6000 à 7000 euro betaalde voor zijn reisweg en zijn familie op heden bij zijn maternale oom woont die voor hen zorgt gezien zijn vader afwezig is (Verklaring DVZ, p. 11; persoonlijk onderhoud, p. 11, p. 13).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.3.5.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. *'Explosive remnants of war'* waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van *'targeted killings'*. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal *'armed clashes'*, luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Door algemene informatie uit 2021 te benadrukken, te verwijzen naar uitspraken van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en naar een reisadvies van de FOD Buitenlandse zaken die gericht is tot toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dat land afkomstig zijn, brengt verzoeker geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

De Raad merkt nog op dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen met de loutere verwijzing naar algemene informatie, het betoog dat hij een deel van zijn puberteit heeft doorgemaakt in Europa en het gegeven dat hij op jonge leeftijd uit een conservatief milieu afkomstig is. Daarenboven stelt de Raad, gelet op de bovenstaande vaststellingen onder 2.3.5.2. dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden bewijst door zijn verblijf in het buitenland te benadrukken.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat en zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.11. Waar verzoeker het belang van het kind beklemtoont, moet de Raad erop wijzen dat, hoewel het hoger belang van het kind een doorslaggevende overweging vormt die de commissaris-generaal moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, een loutere verwijzing naar dit hoger belang (vervat in onder meer artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet) niet kan volstaan om in hoofde van verzoeker het bestaan van een nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

2.3.12. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.13. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend drieëntwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU